

Hakikat

– Servet Kaan · 30 Kasım 2017

Ben bugün hayatımı muhasebeye çektim. Doğru ve yanlış ayırmak güç olmadı aslında.

Çektiğim acılar geldi aklıma yine yüreğim kanadı.

Birde yüreğimin hızına hız katanlar; ve ansızın gülmelerimi gözleyen,

Ben güldükçe gülüşlerime etki eden bir çift masum göz.

Aslında geç olsa da ben bugün, insan olmayı öğrendim Ben bugün kendi pencereden bakmamam gerektiğini öğrendim

İnsanız ya huyumuz kurusun, dilimizi hapsedemeyiz.

Başkalarına bakarken hep kendi pencerelerimizden bakarız.

Hani o an tek amacımız onu yargılamaktır,

Suçlamak için sebepler, bahaneler ararız.

Ama konu izlediğimiz pencere olunca, bir ağaç kenarına çekilerek

Kaderimize yükleriz hatalarımızı ve öfkelerimizi, yahut geride kalmışlıklarımızı.

Aslında geç olsa da ben bugün, yüreğimin derinliklerine kulak vermeyi öğrendim Ben bugün yüreğimin hesabını verdim.

Biliyorum artık sen yoksun, olmayacaksın da

Sen güldüğünde yüreğim titremeyecek mesela, sesim kısılmayacak,

Ve ellerim her yağmur yağdığında,

Sanki seni alıp oradan oraya savuracak,

Başka diyarlara götürecekmiş gibi sıkı sıkı sardığım ellerini tutamayacak

Senden sonra hayat; rüzgarların önüne kattığı çınar yaprağı gibi süzüle süzüle değilde,

Fındık yaprağı gibi döndüre döndüre savurdu beni.

Savurdukça içim acır oldu, her defasında bir yerlerim kanadı

Her savuruşunda kalbimde oluşan bir sancı.

O savurdukça ben yeniden düştüm,

yüreğimde bir acı ile saplanıp kaldım düştüğüm yerde

Sende haklısın güzelim hep derler ya hayat kanatacak ki,

Değerini bilesin hayallerinin diye.

Düşündüm de şimdi, sen miydin yüreğimi bu kadar acıtan

Yoksa rüzgar mıydı her savurduğunda kanayan yerlerimi tekrar kanatan..!!!

Servet Kaan GÜLDÜ